

☞ Anco en de Ruimers 3 ☛

Ochtendgloren

Christian Deterink

Het einde van de nacht naderde al toen Anco eindelijk bij bewustzijn kwam. De diepe duisternis had plaats gemaakt voor het halfduister dat vooraf ging aan de zonsopkomst. Anco kreunde en draaide zich op zijn rug. Minutenlang kon hij zich niets meer herinneren over wat er was gebeurd en kon hij alleen maar denken aan de pijntjes die hij overal in zijn lijf leek te hebben. Maar geleidelijk wist hij het vlies te doorbreken dat hem scheidde van zijn geheugen. Langzaam kwam het weer boven: de ontmoeting met Alamiël en hoe die was veranderd in iemand anders. Een persoon die zich Delano had genoemd. Anco liet de gebeurtenissen nog eens aan zijn geestesoog voorbijgaan. Alamiël, of beter: Delano, had hen verteld dat er kwade krachten waren die “aan de fundamenten van het bouwwerk van de werelden knaagden” - zo had hij het uitgedrukt, wist Anco nog. Krachten die chaos wilden brengen waar orde was. En Delano zei dat Anco hem moest helpen in zijn strijd tegen die kwade krachten. Natuurlijk wilde Anco vragen op hem afvuren. Wie waren die krachten? Hoe kon hij helpen? Wat bedoelde hij met ‘het bouwwerk van de werelden’? Maar voordat hij nog maar één van die vragen had kunnen stellen, was de wereld om hen heen beginnen te schudden. Een aardbeving, maar dan erger. Want de hele wereld schudde. En Anco had weer die angstwekkende sensatie die hij al eerder gevoeld had: dat alles om hem heen ... onwerkelijker werd. Maar nu ging het veel sneller dan eerst. Delano had iets geroepen wat Anco maar nauwelijks had kunnen verstaan, “Je moet springen! Probeer het kristal om ons heen te zien en te voelen en spring! Je hebt het eerder gedaan, je kunt het...” En toen was Alamiël schijnbaar levenloos op de grond neergevallen en was hij hulpeloos achtergebleven, niet wetend wat Delano had kunnen bedoelen... Hulpeloos, maar niet helemaal alleen... Geschrokken schoot Anco overeind toen hij zich herinnerde hoe hij in een laatste moment, voor de werkelijkheid waarin ze zich bevonden leek ineen te schrompelen als een prop papier, de hand had gepakt van Kenji.

Kenji! In paniek keek hij om zich heen. Hij merkte nu pas dat hij zich op een strand bevond. Moeizaam werkte hij zich op zijn benen. Zijn kleding was nat van het zand waarop hij had gelegen. Bijna wanhopig keek hij om zich heen. Kenji zou toch niet zijn achtergebleven op Yurguther? Gedoemd om met die wereld ten onder te gaan? Maar Anco kon geen andere levensvormen onderscheiden op de zandvlakte. Links van hem kabbelden kleine golfjes tegen de vloedlijn aan, rechts rezen hoge rotsen op, maar in het gebied daartussen was alleen maar leegte. “Kenji!”, riep Anco, radeloos door de vrees dat hij helemaal alleen was in een onbekende wereld. Hij begon te lopen, een willekeurige kant op, om zich heen speurend naar donkere vormen op het

strand. En terwijl hij dat deed bleven de vragen maar door zijn hoofd stormen. Was Yurguther echt vernietigd, tezamen met Kenji? Wat was er waar van wat Delano had verteld? Had Delano zelf kunnen ontkomen? Vragen en nog eens vragen.

Anco had geen idee hoe lang hij had gelopen, het was inmiddels al ruimschoots dag geworden, toen hij recht voor zich een vorm ontwaarde. Een schaduw op het strand die steeds groter werd. Wat het ook was, het kwam dichterbij. Ondanks zijn angst bleef Anco lopen, tot hij zag dat het een groep ruiters was. Hij begon steeds sneller te lopen. Was hij misschien gewoon weer op aarde? Was dit een groepje Engelse paardenmeisjes, die een ritje maakten op een rustige zondagochtend langs het strand van Dover? Anco wilde het graag geloven, maar wist dat het niet waar was. Deze plek waar hij was... voelde vreemd. Onaards...

Zijn hoop werd helemaal de kop ingedrukt, toen hij zag dat het krijgers waren die de paarden bereden. Mannen in maliënkolders, met zwaarden aan hun wapenriemen en helmen die schitterden in de opkomende roodkleurige zon. Ze reden recht op hem toe.

“Halt!”, riep de voorste krijger, blijkbaar de hoofdman, toen ze nog op slechts tien meter waren. De hele troep hield stil. “Wie bent gij en wat doet ge hier?”, vroeg de hoofdman met luide stem aan Anco. Hij sprak in een soort archaïsch-klinkend engels, dat Anco maar net kon verstaan.

“Mij-mijn naam is Anco”, hakkelde Anco, “Ik ben verdwaald en op zoek naar mijn metgezel...” De voorman strekte een arm naar achteren, “Als je de vreemdeling bedoelt die we een halve lár hebben gevonden, dan is je zoektocht voorbij...” Anco volgde zijn arm en zag opeens hoe één van de krijgers iemand voor zich op het zadel stevig vasthield, met een hand op zijn gezicht gedrukt.

“Kenji!”, riep Anco verheugd en hij wilde op hem toestormen. Maar meteen omringden een handvol krijgers hem, de glimmende punten van hun getrokken zwaarden op slechts centimeters van zijn gezicht.

“Twee vreemdelingen aantreffen op het strand: in deze donkere tijden kan dat geen goed teken zijn”, baste de hoofdman, “pak hem op, we brengen ze naar prins Imrahil.”

Anco werd ruw door twee krijgers bij zijn beide armen vastgepakt.

“Op naar Dol Amroth!”, brulde de hoofdman, en met die woorden wendden de krijgers hun paarden in de richting waaruit ze gekomen waren. Anco werd ruw meegesleurd en kon niet anders dan gelijk op te rennen met de paarden om niet meegesleurd te worden. Het besef dat het een vreselijke tocht zou worden, drong twee andere gedachten echter niet geheel naar de achtergrond. De eerste was blijdschap dat hij Kenji had gevonden en dat hij nog leefde. En de tweede was een knagend gevoel dat hij de naam Imrahil ergens van kende.

Toen Anco met Kenji elk aan de arm van een krijger de troonzaal werd binnen gevoerd, kon hij een verbaasde zucht niet onderdrukken. De zolders verhieven zich hoog boven hem, gestut onder gotische bogen, die de zwaartekracht leken te tarten. Aan de zijwanden stonden rijk versierde beelden en hingen grote wanddoeken, maar de aandacht werd meteen opgeëist door de grote witte troon aan het einde van de enorme zaal. Hieruit hief zich een gestalte op, gehuld in een

rode mantel over zijn volle wapenuitrusting. Hij hief een arm en meteen knielden alle aanwezigen op de grond. Anco en Kenji werden door hun begeleiders ruw op de grond getrokken. Het kon niet anders, of deze grote en trotse man was de prins zelf, Imrahil. “Vertel me het doel van jullie komst naar de leengebieden van Belfalas, vreemdelingen”, sprak Imrahil met zware stem, terwijl hij op hen toe kwam lopen.

Anco probeerde zich enigszins op te richten, maar werd door zijn begeleider weer omlaag getrokken. Hij was duidelijk niet waardig genoeg de prins aan te kijken.

“V-vergeef me heer”, kon hij alleen maar uitbrengen, “maar we zijn verdwaald!” Het was het beste wat hij kon zeggen, maar intussen kolkten de vragen door zijn hoofd. Imrahil, Belfalas, waar kende hij die namen toch van?

“Je komt op een slecht moment, vreemdeling”, vervolgde Imrahil, “We vrezen de duistere macht die zich in het oosten, voorbij het land van Ithilien, aan het ontwikkelen is en steeds sterker wordt. Het laatste wat we kunnen gebruiken zijn spionnen van Sauron!” Imrahil draaide zich om en liep weer terug naar zijn troon. “Sluit ze op in de kerkers!”, beval hij.

Anco werd omhoog getrokken, maar hij stribbelde tegen. Het hart bonkte in zijn keel van opwinding. Alhoewel hij al de namen die hij al had gehoord, aanvankelijk niet had kunnen thuis brengen; de naam van Sauron had alles op zijn plaats doen vallen. Hij beseftte dat hij zich, hoe bizar het ook klonk, bevond in Midden Aarde. Het Midden Aarde dat was ontsproten aan de geest van J.R.R. Tolkien en dat aan enorme schares lezers bekend was geworden door het boek ‘In de ban van de ring’. Ook Anco had het boek verslonden en opeens wist hij het weer: Belfalas was een land in het uiterste westen van Gondor, het zuidelijke koninkrijk van de Mensen. Prins Imrahil zou Aragorn vergezellen naar de slag op de velden van Pelennor. En Sauron was natuurlijk de donkere heer, die heerste over Mordor en naarstig op zoek was naar die ene ring. Anco wist dat het geen goed moment was om zich af te vragen hoe hij in hemelsnaam terecht kon komen in een fantasiewereld. Eerst was er de tijd om te handelen: “Prins Imrahil, ik smeed u naar me te luisteren. Ik moet zo snel mogelijk afreizen naar Minas Tirith.” Anco werd hard op zijn hoofd geslagen, maar hij zag hoe de prins zich omdraaide. Blijkbaar had hij hem weten te interesseren. De prins maakte een gebaar naar zijn krijgers en vroeg: “Wat bedoel je? Spreek de waarheid, of ik zal je vreselijk laten geselen!”

Anco dacht koortsachtig na. Waarmee kon hij Imrahil overtuigen? Dat hing er niet alleen af van hoeveel Imrahil wist, maar ook wààr in het verhaal ze zich bevonden. Klaarblijkelijk was dat vóór Aragorn zou opduiken en hen onder de wapenen zou roepen om met hen de rivier Anduin op te varen richting het slagveld. Maar hoever? Anco beseftte dat hij een gok zou moeten maken: “We zijn afgezanten van de tovenaer Gandalf, heer. Of zoals u hem kent, Mithrandir.” –Anco was blij dat hij de naam nog wist- “We hebben belangrijke informatie over de vijand, die stadhouder Denethor moet bereiken vóór zijn stad zal worden aangevallen door de legers van Sauron.”

Anco zag hoe het knappe en trotse gezicht van Imrahil verstrakte, “Minas Tirith het doelwit? Als die stad valt, is het gedaan met ons Mensen...”

“Het is nog niet te laat”, haastte Anco zich te zeggen.

Voor het eerst keek Imrahil hem aan, met een droevige blik in zijn zeegrijze ogen, “Sauron is te sterk, onze situatie is uitzichtloos...”

“Pas nadat hij kan beschikken over de ring, heer”, zei Anco, beseffend dat hij opnieuw een risico nam.

Imrahil staaarde hem aan met een verbijsterde blik in de ogen, “De ring...”, fluisterde hij, “Hoeveel verhalen ik daar niet over heb gehoord, maar ... bestaat die nog?”

Anco knikte, met een opbloeiend gevoel van hoop in zijn maag, want hij voelde dat hij de prins voor zich had gewonnen.

“Laat de gevangenen vrij!”, beval Imrahil. Hierna richtte hij zich tot Anco, “Ik vraag je -jou en je metgezel- vanavond aan te zitten bij het banket. Doe me die eer. Morgen krijg je enkele van mijn mannen en onze snelste paarden tot je beschikking.” Anco kon een glimlach niet onderdrukken.

“Wat was ik blij om je weer te zien”, zei Anco, terwijl hij Kenji omhelsde. Ze stonden in de gastenkamer die hen was toegewezen en hadden eindelijk een moment voor zichzelf. Het was een grote ruimte met muren opgebouwd uit ruwe grote stenen, grote houten meubels opgebouwd uit ruw, onbewerkt hout en een groot hemelbed midden in de ruimte.

“Anders ik wel”, zei Kenji, “Ik had niet geweten wat er zonder je van me was geworden...”

Ze zetten zich neer op een paar grote stoelen. Kenji keek Anco gepijnigd aan: “Dit is... Yurguther niet meer hè?”

Anco schudde zijn hoofd, beseffend dat het de thuiswereld van zijn metgezel was, die was vernietigd, “We zijn als ik het goed heb op een plek die Midden Aarde heet.”

“Hoe kan het dat je deze plek kent?”, vroeg Kenji.

Anco schudde zijn hoofd, “Dat kan ik zelf nog niet eens uitleggen. Voor mij was het altijd niet meer dan een ... fantasiewereld, die alleen bestond in een boek. Net zoals ...” –Anco viel even stil toen hij voor het eerst de analogie herkende – “...Yurguther voor mij een fantasiewereld was.”

“Heeft het iets te maken met wat Delano zei”, vroeg Kenji met een frons op zijn gezicht, “over dat ‘bouwwerk van werelden?’” Anco schudde zijn hoofd, “Ik weet het niet. Ik snap absoluut niet hoe het kan zijn dat we hier zijn. Ik weet niet eens hoe we hier gekomen zijn. Het laatste wat ik me kan herinneren is dat ik je hand pakte en ... in het duister verdween...”

“Het enige dat ik weet, is dat het me hier niets bevalt. Zouden we nog ooit kunnen terugkeren naar Yurguther?”

Anco staaarde Kenji aan en voelde dat ze beide aan hetzelfde dachten. De sensatie dat de hele wereld om hen heen.. vervaagde zoals een druppel bloed die in een glas water valt... Hij besepte dat hij Kenji geen antwoord hoefde te geven.

Yurguther was voor altijd verloren.

Toen de zon op zijn hoogste punt stond, hadden Anco en Kenji in het gezelschap van 4 soldaten die prins Imrahil met hen had mee gezonden, al bijna een halve dag gereisd. Het was een prachtige heldere dag. Het landschap waar ze de afgelopen week door heen hadden gereden, was

nog steeds erg mooi. Weelderig glooiende heuvels, afgewisseld met groene en vruchtbare dalen, waardoor zich vele rivieren en stroompjes een weg baanden richting de baai van Belfalas. Het dunbevolkte land heette Lebennin, hadden hun reisgenoten verteld.

In de voorgaande week hadden ze overnacht in de steden Linhir en Pelargir en in die laatste stad hadden ze voor het eerste de rivier Anduin mogen aanschouwen, de Grote Rivier die zo'n beetje heel Midden Aarde besloeg en bijna duizend mijl verderop ontsprong in de Grijze Bergen. Vanaf Pelargir hadden ze de weg naar het noorden genomen en die ochtend hadden ze de rivier Erui overgestoken. Hun bestemming was nu heel dichtbij, was Anco gezegd. De bergpiek die ver weg achter de horizon oprees was volgens hun begeleiders de berg Mindolluin, aan wiens flanken Minas Tirith lag.

Hoe dichterbij ze kwamen, hoe nerveuzer Anco werd. Want welk verhaal moesten ze in Minas Tirith gaan ophangen tegen Denethor? Hij kon hem iets vertellen over hoe zijn zoon Boromir was omgekomen, ervan uitgaande dat Gandalf en de hobbit Pepijn de stad nog niet hadden bereikt. Maar wat schoot hij daarmee op? En bovendien: zou hij daarmee niet de hele loop van het verhaal verstoren?

Anco moest steeds weer denken aan een roman die hij onlangs had gelezen over hoe de twintigste eeuwse wetenschapper Hockenberry betrokken raakt bij de slag bij Troje. Ook hij had dankbaar gebruik gemaakt van zijn kennis van de Ilias, om zodanig in te grijpen in de gebeurtenissen, dat uiteindelijk het hele verhaal was ontspoord van de gebaande paden van Homeros. Als Anco het zich goed herinnerde, hadden Achilles en Hector vrede gesloten en waren ze samen ten strijde trokken tegen de goden.

Wat nou als door zijn toedoen de stroom van gebeurtenissen zodanig zou worden verlegd dat Sauron de oorlog wél won? En hoe wist hij zo zeker dat het kwaad al niet was geschied?

Tenslotte wàs hij al, hoe weinig ook, deel gaan uitmaken van het verhaal.

Maar alhoewel deze gedachten Anco bezorgd maakten, moest hij tegelijkertijd met een zekere schroom toegeven dat het idee om actief een rol te spelen in het verhaal, hem enorm opwond. Misschien ontmoette hij straks wel Gandalf... En wat als hij straks doorreisde naar Osgiliath, om daar Frodo en Sam te bevrijden uit de handen van Faramir en met hen de tocht naar de Doemberg te volbrengen?

Anco deelde al die gedachten met Kenji, die naast hem opreed op de weg van Erui naar Minas Tirith. Nadat zijn metgezel hem had laten uitpraten, zei hij:

“Ik moet er aan denken dat je Yurguther zag als een spel. Hoe noemde je het ook al weer?”

“Een sim“, glimlachte Anco.

Kenji draaide zijn gezicht naar hem toe, “Maar dit is allang geen spel meer, Anco. Wat hier gebeurt, doet er niet toe. Wat er toe doet is wat die... Delano tegen je zei. Dat je belangrijk bent in de strijd tegen... wat het ook is dat mijn wereld heeft vernietigd.”

Anco voelde hoe het schaamrood op zijn gezicht kwam te staan. Kenji mocht dan jonger zijn, maar opeens leek hij een stuk volwassener.

“Sorry“, zuchtte Anco.

Minas Tirith was inderdaad de imposante stad zoals Anco die zich had voorgesteld. Gelegen op een uitloper van de Mindolluin, rees de stad hoog op in zijn omgeving. De zeven steeds hogere ringen waaruit de stad was opgebouwd (bijna zoals dat spelletje, de Toren van Pisa, wat Anco vroeger wel eens had gespeeld) waren duidelijk zichtbaar, net als de prachtig stralend witte toren van Ecthelion op het hoogste punt van de stad. Anco kon een zucht van bewondering niet onderdrukken.

Op voorspraak van de soldaten van Imrahil hadden de doorgang gekregen bij de poort in de omwalling rondom de stad en meteen was hun komst bij Denethor aangekondigd. Er was hun gezegd dat ze zo snel mogelijk hun opwachting moesten maken bij de stadhouder. De twijfel stormde in Anco's hoofd, terwijl ze op hun paarden de stad binnen reden. Wat moest hij tegen Denethor zeggen? Hij was een beetje bang van de man, vooral omdat Tolkien hem in waanzin zijn eigen zoon levend op de brandstapel had laten leggen. Maar het leek Anco geen goed idee hem hiervoor te waarschuwen, net zoals het hem geen goed idee leek te voorspellen dat diens dood en de terugkeer van de koning nabij waren.

“Ik heb hier geen goed gevoel over”, fluisterde Anco tegen Kenji.

Kenji knikte. De spanning was ook op zijn gezicht te lezen, “Denk aan waarvoor we hier zijn!”, zei hij.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Anco wist nauwelijks waarom hij hier was. Als hij het goed begreep was hij in staat gebleken door zijn eigen geestkracht net op tijd met Kenji van Yurguther te vluchten, maar hoe hij dat gedaan had begreep hij niet (‘probeer de kristallen te zien’, zo iets had Delano gezegd). En wat ze hier te doen hadden, wist hij al helemaal niet.

“Nou, God zegene de greep, zullen we maar zeggen”, besloot Anco zuchtend.

Ze werden ontvangen in dezelfde lange en plechtige zaal waarin, als Anco het zich goed herinnerde, Galdalf en Pepijn zouden worden ontvangen. In ieder geval herkende hij de grote rijk versierde troon die in het boek werd beschreven en de kleine stenen zetel ervoor, de plaats voor de stadhouder, de interim-koning, zagezegd. En voor die zetel stond Denethor al op hen te wachten. Het was een man die evenveel trots en gezag, misschien wel koninklijkheid, uitstraalde als prins Imrahil. Maar al meteen toen Anco hem zag, herkende hij de diepe frustratie en sluimerende waanzin in diens diepliggende ogen.

“Mij is ter ore gekomen dat ge zijt gezonden door Mithrandir, de brenger van veel slecht nieuws. Voorwaar, het uur is donker en u bent net zo ongewenst als dit duister.”

“En ook goedemiddag”, wilde Anco al zeggen, maar hij vermande zich; “Heer stadhouder, laat ik allereerst ons aan u voorstellen. Wij zijn Anco van Kaam en Kenji van Tuydor. Wij komen van landen ver van hier en hebben helaas slecht nieuws meegebracht.”

Denethor ging zitten op zijn stenen zetel en maakte een vermoeid gebaar, “Gaat het over mijn geliefde zoon?”

Anco wist onmiddellijk dat hij Boromir bedoelde, die was bezweken aan de verlokkingen aan de ring en was gedood door orks. Het zweet brak hem uit bij de gedachte dat hij de stadhouder tot

razernij kon brengen als hij vertelde over zijn dood. Daarom zei hij, “Nee, Heer Denethor, Boromir maakt het goed en is op de terugreis naar u.”

Even bewoog Denethor niet, maar toen sprong hij overeind en liep woest op Anco toe. “Ge liegt, verrader!”, siste hij met ontblootte tanden op niet meer van een meter dan Anco, “Herkent ge dan niet dit, dat me is toegezonden?” Het duurde een moment voor Anco het voorwerp herkende dat Denethor in zijn handen hield. Het was een gebroken hoorn. Inwendig begon Anco te kreunen: de wilde-ossehoorn van Boromir. Hij had een hele domme fout gemaakt! En hij had het kunnen weten, want het voorwerp werd ook in het boek genoemd.

“Ge bent niet meer dan een leugenachtige spion”, beet Denethor Anco woedend toe, “gebroed, vol van list en bedrog. En waarschijnlijk een handlangers van Sauron zelf!”. Hij wendde zich van hem af en riep: “Wachten, gooi dit gespuis ogenblikkelijk in de kerkers!”

In paniek draaide Anco zich om, maar voor hij het wist, hadden enkele soldaten hem vastgepakt. En in een ooghoek zag hij dat ook Kenji was gevangen genomen. Het besef dat het door zijn toedoen helemaal scheef was gelopen, stak hem, alsof hij door een zwaard was verwond.

De gevangenis bevond zich, zoals het zich betaamde, helemaal in de catacomben van de stad en het was er precies zoals je kon verwachten: donker, vochtig en onuitsprekelijk smerig. Geketend in ruw ijzeren boeien zat Anco machteloos naast Kenji op het gore stro op de grond van de kleine kerker.

“Het spijt me”, fluisterde Anco zacht, “ik heb het helemaal verbruid.”

Anco meende uit zijn ooghoeken in het halfduister te zien hoe Kenji licht glimlachte.

“Waarom lach je?”

“Ik bedacht me dat maar weer eens blijkt dat teveel kennis even funest kan zijn als te weinig!”

Anco knikte, opnieuw onder de indruk van hoe verstandig Kenji klonk. “En als jij het dan allemaal beter weet, tovenaarsleerlingetje”, probeerde hij luchtigjes te klinken, “vertel jij me maar eens hoe we hier uit moeten komen... Kun je niet wat van je tovenaarskrachten gebruiken?” Kenji schudde mismoedig het hoofd, “Ik heb het al vergeefs geprobeerd, maar ik vrees dat ik die in mijn eigen wereld achtergelaten heb.”

Anco wist niet wat hij daarop wist te zeggen.

Die nacht werd Anco ruw uit zijn slaap gewekt. Met moeite opende hij zijn ogen en hij merkte dat het Kenji was die hem wakker had geschud.

“Verdomme, Kenji, ik was er net in geslaagd in slaap te vallen. Ik ben gebroken...”

“Dit is belangrijk”, zei Kenji met een schittering in zijn ogen, “Ik heb weer een droom gehad. Weer zo’n droom die met jou te maken lijkt te hebben!”

Anco schoot overeind. Was het in Yurguther ook niet een droom geweest die hen had geleid naar Alamiël?

“Wat zei die droom?”

“Dat we moeten ontsnappen en naar de toren van Ecthelion in de Citadel moeten komen!”

Anco zakte teleurgesteld ineen, “En hoe gaan we dat redden?” Veelbetekenend hield hij zijn boeien naar Kenji op.

Anco meende Kenji in het halfduister te zien grijnzen, “Ik herinnerde me opeens ook een bezwering van Alpastron. Let op.” Hij sloeg zijn ogen in concentratie neer en toen hij weer opkeek was zijn blik intens gericht op hun ketenen. Een lange tijd gebeurde er niets. En toen leek de materie van de ketenen te verbrokkelen. Een moment later waren ze verdwenen, alsof ze nooit bestaan hadden. Anco staarde Kenji verbijsterd aan in het besef dat dit nog veel buitenissiger was als wat hij zijn metgezel had gedaan bij de voybani.

“Krijg nou wat”, fluisterde Anco.

Maar Kenji had zich al omgedraaid en zijn blik al gevestigd op de spijlen in de deur van de kerker.

Toen ze eenmaal buiten waren, bleek de stad in diepe rust. De wachten die er waren, bewaakten de poorten, bedacht op gevaar van buiten. Niemand hield de mensen in de gaten binnen de stadsmuren. Ze moesten bijna een half uur klimmen tot ze de eindelijk de hoogste citadel hadden bereikt, waar het paleis van Denethor zich bevond. Maar bij de ingang van Ecthelion's toren versperden twee wachten de doorgang.

“Wat nu?”, fluisterde Anco, enigszins gefrusteerd, “Heb jij soms nog meer verrassingen in je trucendoos?”

Kenji knikte, “Ik heb er wel één, maar daar komt weinig magie bij kijken.”

Zijn idee was in al haar eenvoud zeer doeltreffend. Kenji rende opgewonden naar de wachten toe, in paniek wijzend naar een plek ergens aan de stadsmuur. De verbouwereerde wachten liepen met hem mee, waarna Anco achter hen opdook en de eerste met een welgemikte slag van een stuk hout buiten westen sloeg. Voor de tweede wacht alarm kon slaan, was Kenji hem al besprongen. Een tweede welgemikte slag, stelde ook hem buiten gevaar.

“Kom op”, siste Anco naar Kenji, die merkte dat hij hevig zweette, “We hebben maar even voor ze worden opgemerkt.”

Ze renden de toren in en begonnen zo snel mogelijk de treden van de wenteltrap te beklimmen. Tot Anco's opluchting kwamen ze geen andere wachten meer tegen tot ze uiteindelijk de top van de toren bereikten. Buiten adem van de inspanning moest Anco een moment stil houden en hij werd bijna overweldigd door de prachtige sterrenhemel. Hij liep naar de borstwering toe en keek omlaag. Het uitzicht was formidabel. Onder hen bevonden zich de majestueuze muren en gebouwen van de stad. Verder weg en nog veel dieper lagen de velden van Pelennor en zelfs het zilverachtige lint van de Anduin was goed te zien. Hij hoorde gedempt geschreeuw en toen hij zijn blik verplaatste, zag hij hoe er een aantal figuren naar de twee gevloerde wachten aan de voet van de toren toe renden. Ze waren overduidelijk in paniek en al snel klonk er het hoge geluid van een hoorn.

“Misse boel”, hijgde Anco, die zich omdraaide naar Kenji.

Zijn metgezel keek hem echter niet eens aan, maar wees alleen maar naar een donkere figuur die op hen toe kwam lopen. Anco werd opeens bang en had er spijt van dat hij niet een zwaard van één van de wachten had meegenomen.

“Wees niet bang, alsjeblieft”, klonk de zware stem van de donkere gestalte, “Je kent me immers al!”

“Delano...”, bracht Anco nog steeds kortademig uit. Hij bedacht zich dat soldaten waarschijnlijk op dit moment al op de trappen omhoog klommen. Binnen een paar minuten zouden ze boven zijn.

“Het heeft me even geduurd voor ik had achterhaald waar je gebleven was. We moeten nog steeds praten, na onze abrupt afgebroken vorige ontmoeting...” In het licht van de maan, zag Anco dat Delano een forsgebouwde donkere en kale man was, gekleed in een zwaar donkerrood gewaad. Ving Rhames in Tibetaanse monnikenpij, zoiets. Zou dit zijn ware gestalte zijn, vroeg Anco zich af.

“We kunnen niet hier spreken”, riep Kenji, “de soldaten kunnen elk moment boven zijn!”

Delano knikte. Hij strekte zijn armen uit, “Pak me vast, dan gaan we hier samen weg, zonder dat we weer allemaal op andere plaatsen terechtkomen.”

Anco vroeg zich af hoe Delano dat voor zich zag. Zou hij straks als Superman opstijgen? Hen meenemend als passagier? Vliegend door het zwerk van Midden Aarde, zoals alleen de Nazgûl dat konden? Hij besloot dat het weinig zin had daar lang over na te denken en pakte Delano stevig vast. Uit zijn ooghoek zag hij dat Kenji diens andere arm vastpakte.

“Daar gaan we!”, riep Delano.

Juist op dat moment had een tweetal soldaten het einde van de trap bereikt, maar het was te laat. De hele wereld vervaagde al voor Anco, nee, verduisterde, tot er alleen een inktzwart niets over was en Midden Aarde nooit leek te hebben bestaan. En Anco had twee gevoelens die hem beide angst aanjoegen: ten eerste had hij het gevoel alsof ze zich met enorme snelheid verplaatsen en ten tweede had hij... het gevoel alsof hij dit eerder had gedaan.

